

TERCIÁŘSKÉ LISTY

březen 2022

Zpravodaj MBS SFR ČR Pizeň
(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Dopis národního ministra SFR ČR k situaci na Ukrajině

Milí bratři a sestry,
nacházíme se v krizové situaci, se kterou nikdo z nás nemá zkušenost. Nedaleko od nás je okupační válka (Kyjov – Kyjev 1.000 km, Uherské Hradiště – Užhorod 350 km). Jak se tato katastrofa dotkne nás osobně, nevíme, ale v tuto chvíli je nejpodstatnější, že umírají a nepředstavitelně strádají nevinní lidé na Ukrajině. Tím spíše je potřebné obrátit se k Bohu, ale také zachovat láskou hořící srdce a chladnou hlavu.

Věřím, že všichni jste účastní duchovní podporou, modlitbou. Přesto Vás prosím o zapojení do modliteb ve Vašich farnostech, abychom tak povzbuzovali v duchovní podpoře i další bratry a sestry. Myslím, že toto nám, františkánům sekulárním žijícím v rodinách a ve světě, přísluší. Stejně jako podpora těchto modliteb osobním půstem.

Naše Národní rada vyhláší ve měsíci březnu pro Sekulární františkánský řád v ČR finanční sbírku. Prostředky takto shromážděné na účtu SFR budou následně použity pro potřeby konkrétních postižených. Za tím účelem jsme ve spojení s ukrajinskou sestrou Dinou Šabalínou, OFS, členkou Mezinárodní rady OFS, zástupkyní pro naši oblast, tedy i pro SFR ČR a SR. Pokud je to v možnostech některých z nás, zapojme se prosím i do sbírek Charity či dalších humanitárních organizací, které jsou schopné zajišťovat pomoc operativněji.

Bez spojení není velení. Prosím Vás proto, abyste náměty a Vaše (i osobní) nabídky na jinou než finanční pomoc zasílali na adresu: narodniradasfr@gmail.com. Bude-li to něco konkrétního, tak třeba v kopii komunikaci s tím, kdo je schopen se zapojit přímo. Snažili bychom se pak v Národní radě, bude-li to vhodné a prospěšné, dále koordinovat postup v jednotlivých akcích. Za tím účelem budeme udržovat přehled o pomocných aktivitách řádu kapucínů, menších bratří františkánů i minoritů a jsme dohodnutí také na potřebné koordinaci s Národní radou slovenského SFR. I od nich všech může vzejít požadavek, v kterém bychom mohli být nápomocni v duchu odkazu svatého Františka.

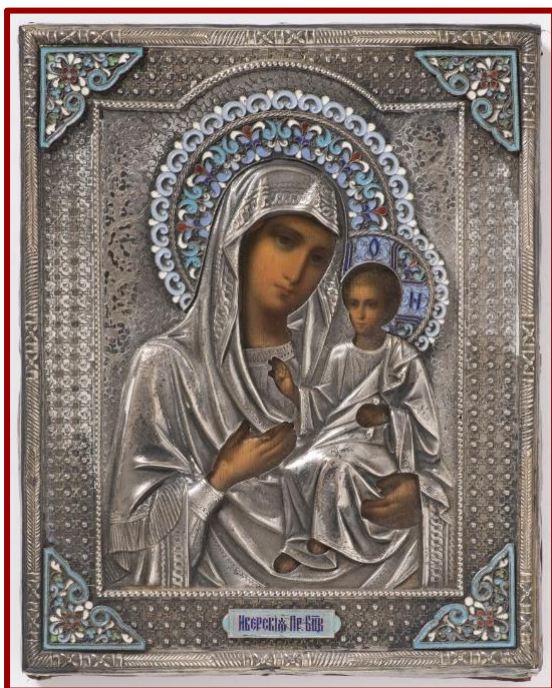
Za NR s přáním pokoje a dobra, s důvěrou in Boží prozřetelnost
Vendelín V. Hájek – služebník OFS ČR

Dáno v Ostrožské Lhotě dne 27. 2. 2022

P.S.: Pro ukázkou

<https://www.ofm.cz/2022/02/26/jak-pomoci-lidem-zasazenym-vaikou-na-ukrajine/>

(na obrázku Kazaňská madona)

K synodalitě – Plzeňská diecéze (zápisy z jednání)

Farnost / společenství:

Místní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu Plzeň

Účastníci jednání 25. 11. 2021:

Karel Martin Duda, Zdislava Anežka Anna Karpíšková, OFS, František Luboš Kolafa, OFS, Ludvík Milan Kučera, OFS, Marie Františka Ludmila Kučerová, OFS, Anděla Ivanka Anna Ludinová, OFS, Ludvíka Dagmar Spíralová, OFS, Antonín Jaroslav Šedivý, OFS, František Karel Ženišek, OFS, Jitka Moravecí

Účastníci jednání 13. 1. 2022:

Pio Tomáš Čihák, OFS, Zdislava Anežka Anna Karpíšková, OFS, František Luboš Kolafa, OFS, Ludvík Milan Kučera, OFS, Marie Františka Ludmila Kučerová, OFS, Jitka Moravecí, Anežka Jana Pachnerová, OFS, Ludvíka Dagmar Spíralová, OFS, Antonín Jaroslav Šedivý, OFS, František Karel Ženišek, OFS

Účastníci jednání 24. 2. 2022:

Pio Tomáš Čihák, OFS, Karel Martin Duda, Zdislava Anežka Anna Karpíšková, OFS, František Luboš Kolafa, OFS, Ludvíka Dagmar Spíralová, OFS, P. Jan Nepomuk Svoboda, OFM, Antonín Jaroslav Šedivý, OFS, František Karel Ženišek, OFS

Moderátor: **František Karel Ženišek, OFS**; Zapisovatel: **Antonín Jaroslav Šedivý, OFS**

Základní otázka / název rozvíjející oblasti:

I. Společní cesty

V církvi a ve společnosti jdeme jeden vedle druhého po stejné cestě

1. otázka: Kdo jsou ve vaší místní církvi ti, kteří „putují společně“?

3. otázka: Když říkáme „naše církev“, kdo do ní patří?

- ti, co chodí do kostela; oslovení, příp. hledající; my, terciáři; ti, co spolu mluví; ti, co se scházejí i mimo nedělní mši a sdílejí spolu svůj život; ti, co nezištně pomáhali při hurikánu či při covidu, nacházejí Krista ve svých bližních, byť nejsou věřící; církev jsou všichni, kteří se s naší komunitou touží občas sejt, sdílet se, konat dobro a radovat se ze života; a to může být kdokoliv hledající

2. otázka: Kdo jsou ti, u kterých se zdá, že zůstávají více stranou? Kterí lidé či které skupiny jsou opomíjeny, ať už úmyslně, či prakticky?

4. otázka: Kdo se zdají být „vzdálení“?

- odlišní a jinací, např. introverti, lidé bez partnera či rodiny, někdy předkoncilní katolíci; nově přichozí; „hříšníci“ i hříšníci; vylučujeme je my, nebo se vylučují sami; někdy jejich přijetí brání i kněží; konkrétně v našem českém prostředí: bezdomovci, lidé divně oblékaní nebo ostříhaní, invalidi, málo vzdělaní, lidé z nápravných zařízení, lidé z nekřesťanských náboženství, rozvedení, homosexuálové, lidé se změněným pohlavím apod.
- někteří katolíci se cítí nadřazení, a to může být důvodem k přehlížení těch ostatních

5. otázka: Kdo od nás chce, abychom šli společně?

- abychom šli společně, chce od nás Bůh, a to všichni z Trojice Boží; sama Trojice je příkladem vztahů a společného žití; je v našem zájmu, abychom to chtěli i my; člověk je stvořen ke společenství

6. otázka: Kdo putují po stejné cestě, a to i za hranicemi církevního světa?

- všichni hledající; všichni, kteří už našli nějakou svou cestu ke Tvůrci, k Tajemství, ke společnému bytí na Zemi; konkrétně to mohou být naši přátelé mimo církev, lidé, kteří chodí do jiné denominace nebo vyznávají jiné náboženské rituály nebo prostě sympatizující lidé bez církevní příslušnosti
- ## **7. otázka: Jakým způsobem jsme voláni k tomu, abychom se ve větší míře stávali společníky na cestě?**
- osobní příklad; kontemplace; vzdělání; kázání; modlitba; služba potřebným; společnými zájmy
- ## **8. otázka: Jaká je moje úloha ve společenství církve? Kam volá Duch svatý mě osobně?**
- zapojit se jen tam, kam „dosáhnou mé ruce“, a netrápit se tím, co udělat už nemohu; být opravdový; poznat svoje dary

Jiná témata:

- uměli bychom si představit svobodnou diskusi v církvi na téma volitelný celibát

Odpovědi na otázky pro Národní radu SFŘ:

1. Je SFŘ synodální?

- po 2. vatikánském koncilu byla schválena nová řehole a podoba současného „terciářského“ řádu je velmi synodální; SFŘ má demokratickou rozhodovací a funkční základnu, kdy kněz (duchovní asistent z 1. řádu) je jedním z členů rady místního bratrského společenství; v SFŘ je mnoho proudů a větší volnost ve fungování MBS; je hodně omezeno zneužití moci; ve františkánství je širší sebereflexe; i v dějinách byly různé tendence (konvoktuálové, kapucíni, observanti, minorité ...); žijeme podle principu bratrství – mezi řeholníky i terciáři

2. Je synodalita obsažena v dokumentech (Řehole, Generální konstituce, Národní stanovy)?

- jednoznačně ano (potvrzuje to i bratr překladatel nejnovějších dokumentů SFŘ)

3. Je potřeba některá místa vykládat jinak než doposud?

- asi ne; snad jen aktualizovat některé technické náležitosti (finance, audit hospodaření, vylučování členů ...)

4. Žije SFŘ synodálně?

- jak kde; v našem MBS ano

5. Konzultuje NR závažná rozhodnutí s MBS?

- nemáme zkušenost, že by se tak dělo, ale po lednovém setkání ministrů MBS a duchovních asistentů v Brně vnímáme nové tendence; chybí nám také zkušenost s oblastními radami, kterou mají na Slovensku

6. Konzultuje Rada MBS závažná rozhodnutí se členy MBS?

- ano, jen některé členské záležitosti jsou nejdříve projednány v radě a teprve potom v celém společenství

7. Má každé MBS cíl, ke kterému směřuje?

- dosud jsme se tímto nezabývali, ale vycházíme z řehole a stanov a vnímáme společné naladění pro františkánskou spiritualitu

8. Má MBS misijní cíl?

- naše MBS má misijní činnost – podporujeme v adopci na dálku indickou dívku; ale ve smyslu „vyjděte a obracejte“ asi ne, jediné v individuální rovině a v podávání svědectví

9. Přinášejí členové lidem kousek radosti?

- snažíme se; řada bratrů a sester má tento dar přinášet radost

10. Chovají se členové synodálně?

- myslíme, že ano

11. Naslouchají si navzájem?

- nasloucháme si, pravidelně se setkáváme, pomáháme si

12. Nebojí se sdělovat svoje myšlenky ve společenství?

- cítíme se svobodně, můžeme přijít s osobními názory

13. Řídí společenství ministr, nebo duchovní asistent?

- u nás ministr a rada, máme rozdělené kompetence

14. Jak jsou trestáni členové, kteří porušili normy?

- netrestáme a nechceme trestat; bratrsky se doprovázíme na společné cestě

15. Jak chápeme slovo „sekulární“?

- „jsme ve světě“ – sloužíme lidem a Bohu jinak než 1. a 2. řád; spojujeme kontemplaci a službu; vnímáme různou intenzitu „sekulárnosti“ – podle osobních darů bratří a sester

16. Jak chápeme slova „sociální přátelství“?

- jde o prosociální chování bez limitů, předpoklů, příslušnosti k nějakému společenství či církvi; bratrské, „samaritánské“ chování; Ježíš Kristus byl a je „největší sociální přítel“

Rozhovor s Antonii Janou Vlnářovou, OFS

Ve čtvrtek 17. února 2022 jsem v jejím rodinném domku v Lobzích navštívil sestru Janu Vlnářovou v předvečer jejích 92. narozenin. Popřál jsem jí Boží požehnání a potřebné zdraví a předal jí malou kytičku. Jana se už delší dobu ze zdravotních důvodů neúčastňuje našich terciářských setkávání. Za tu dobu ale mezi nás přibýlo několik nových členů a zájemců o následování sv. Františka, kteří Janu vlastně ani neznají. Položil jsem jí tedy pár otázek, na které Jana ochotně odpovídala.

Kde všude jsi, Jano, svým varhaničením sloužila Bohu, církvi a lidem?

Jako varhanice jsem byla nejprve zaměstnaná u nýřanské Pohřební služby a měli jsme na starost Plzeň – jih a Plzeň – sever. Při pohřebních obřadech jsme sloužili v padesáti kostelích. Jezdila jsem autem s panem Těthalem, který zpíval, a s jedním houslistou. Já jsem hrála na varhany. Jezdili jsme skoro každý den, protože tenkrát bylo pohřbů hodně, a k tomu jsem ještě pracovala na Poště, kde jsem byla 18 let.

Jak dlouho jsi takto hrála?

Bylo to ještě za komunistů a skončili jsme, když mě bylo 74 let. Dlouhou dobu jsem hrála na varhany také při mších u dominikánů na Petrohradě, také na náměstí u sv. Bartoloměje, když tamější varhanice Danuta

Knížetová byla nemocná nebo měla dovolenou. Tam i u františkánů jsem hrála také při pohřbech. V Doubravce u sv. Jiří, což byl můj „domácí“ kostel, protože jsme bydleli blízko, jsem hrála od svých 18 let, celkem 50 let. Tam jsem také doprovázela zpěvačku Ernu Čapkovou. Když působil v Lobzích u salesiánů P. Alois Hurník, hrála jsem i tam.

A to už jsi, Jano, objížděla kostely svým pověstným trabantem?

Ne, napřed jsme měli doma moskviče, až pak jsem si pořídila trabanta. Když jsem jezdila hrát ke sv. Jiří, přesvědčila jsem salesiány, kteří kostel spravovali, aby mě tam bral kněz, protože mě bylo líto, aby na mši jezdil každý sám jedním autem.

A pamatuješ si, Jano, z tvého varhaničení nějakou zajímavou příhodu, třeba když jste něco prosvíhli, což se při tak velkém počtu pohřbů a mší mohlo snadno stát?

Ono toho bylo tolik, že už si to moc nepamatuji. Ale stala se mi jednou nepříjemná věc. Když jsem se vracela s moskvičem z chaty, kterou jsme měli u Rokycan, tak se proti mně v ejpovickém kopci vyřítlo auto. Když mně míjelo, řidič se vyklonil z okna a vystřelil proti mně, přímo do předního skla. Dodnes se domnívám, že to byl na mě nachystaný atentát. Byla jsem velmi rozrušená a musela jsem do Plzně jet tak, že jsem byla vykloněná z postranního okénka, abych viděla na cestu, protože přední sklo bylo neprůhledné. Když jsem to nahlásila na SNB, řekli mi, že jsem se měla otočit a jet za nimi. Taková blbost.

Jano, kterou píseň z těch kostelních jsi měla nejradši?

Skoro všechny, vždyť jsou pěkný. Moje první píseň, kterou jsem v těch osmnácti letech hrála u Jiřího, byla „Bože před tvou velebností“. Moje mamí byla na té mši a začala omdlávat. Teta se jí zeptala, zda je jí špatně, a maminka odpověděla, že ne, ale dcera že hraje právě na kúru na varhany. Asi z toho měla větší strach než já.

Pak jsem se s Janou rozloučil a popřál jí ke krásným narozeninám ještě jednou vše dobré. A upřímná Jana mi řekla, že narozeniny stejně neslaví, spíš svátek, který má 16. května. (František Karel Ženíšek, OFS; obrázek z návštěvy 10. 3. 2022 Antonín Jaroslav Šedivý, OFS)

„Tenhle článek mne dost oslovil, rád bych se s vámi o něj podělil,“

napsal nám bratr Garry 4. 3. 2022.

Tomáš Halík:

Bůh nás nebude soudit na základě stereotypního seznamu pseudohříchů (4. 2. 2022)

V řadě zemí prakticky mizí svátost smíření. Lidé v tradičních „zповědných zrcadlech“ už nevidí svou tvář. Obsesivní fixace na detaily sexuální nekázně totiž často zakrývají skutečně závažné chyby v existenciálním zaměření života, jako jsou sobectví, sebestřednost či marnění času.

Řada farních, řeholních i jiných křesťanských společenství u nás utvořila „synodní kroužky“ v odpovědi na výzvu papeže Františka k hluboké reformě církve, k společné cestě hledání praktických odpovědí na Boží výzvy, obsažené ve znameních doby. Společné diskuse, provázené modlitbou, nesmějí skončit vyplněním dotazníků, které farnostem zaslaly diecézní úřady – už proto, že otázky a témata v těch dotaznících se většinou značně míjejí s životem a problémy křesťanů v našich zemích.

Synodální cesta je dlouhodobý úkol, který postupně vyústí buď v příští reformní koncil, nebo v sérii plenárních synod na všech úrovních, které podobně jako např. reformní tridentský koncil přinesou i nezbytné inovace v oblasti doktrínální a disciplinární. Takové změny, jak správně upozornil novoroční pastýřský list kardinála Duky, nelze čekat v rozpětí několika měsíců; je však nutné je zodpovědně promýšlet a připravovat už nyní.

Jedna oblast, která aktuálně vyžaduje reformu, je praxe pokání. V řadě zemí svátost smíření prakticky odumřela a i u nás mají mnozí věřící (ale i věřící kněží) s touto svátostí těžké problémy. K úvahám o obnově praxe pokání mne inspirovaly i tři biblická čtení v liturgii páté neděle v mezidobí; všechny hovoří o povolání. Ve všech třech případech povolání lidé nereagují hrdostí na své vyvolení, nýbrž prožitkem své nehodnosti, nepatřičnosti, hříšnosti. Dar vyvolení je vede k pokoře, nikoliv k pyšce.

Pavel vyznává svou nehodnost, protože v minulosti křesťany pronásledoval; prorok Izaiáš se brání tím, že má nečisté rty, protože žije mezi lidmi nečistých rtů, a Petr nic nevyšvětluje ani nezduvodňuje, pouze prosí: Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný. Pán si však nevybírál dokonalé a bezchybné. Bůh si libuje v paradoxech, má jiná měřítká než my lidé. Pavla ujišťuje: stačí ti moje milost, protože Boží síla se tím zřejměji projevuje v lidské slabosti.

Originály, ne kopie

Když uvažujeme o Božím povolání a vyvolení, neomezujeme se jen na „mimořádná“ povolání. Nebojme se si přiznat, že i my jsme Boží vyvolení. Každý z nás – nejen z nás křesťanů, nýbrž každý z lidí – je Bohem vyvolený. Každého člověka si Bůh povolal a vyvolil k životu, a to k jedinečnému, nezměnitelnému životu. První krok vyvolení spočívá v tom, že se člověk narodil a žije. Originalita jeho povolání je pak dána tím, že se narodil

v určité době, v určitém prostředí a s určitou vnitřní výbavou. A smysl jeho života je v tom, aby svá obdarování rozpoznal a maximálně rozvinul a tím odpověděl na potřeby a výzvy doby a prostředí, v němž žije.

Nemá žádný smysl se porovnávat s druhými. Každému bylo dáno přesně tolik, kolik k svému životnímu úkolu potřebuje - a každý bude jednou souzen podle toho, jak ten úkol naplnil. „Komu bylo více dáno, od toho bude více požadováno“, říká jasně Bible. Čím větší obdarování, tím těžší úkol, tím větší odpovědnost.

Jsme-li křesťané, pak vezměme vážně další z aspektů našeho povolání: byli jsme povoláni ke křesťanskému způsobu života. Byli jsme povoláni jako ti prostí galilejští rybáři nebo jako učený farizej Šavel – následovat Krista jako jeho učedníci. K tomu je třeba dodat hned dvojí: 1) Tím samým nejsme o nic lepší než ti, kterým se toto specifické povolání nedostalo a které Bůh oslovuje jinak. 2) Existuje – jak víme z dějin církve – statisíce různých způsobů, jak být křesťany, jak následovat Krista.

Každý z nás musí najít to své. Bůh chce originály, ne kopie. Povolání Boží je intimní oslovení, které uslyšíme v modlitebním dialogu, i když k němu můžeme čerpat podněty z různých událostí v našem životě, ze setkání a rozhovorů s lidmi nebo z četby (a nemusí to být jen četba zbožných knih). Důležitou známkou pravosti povolání je to, že nás vede k zdráhání a vědomí nevhodnosti, k pokoře. Bůh nemůže pracovat s pyšnými, protože pýcha oslepuje, ohlušuje a ohlupuje lidi, činí je necitlivými pro Boží volání. Možná se mnoho povolání ke křesťanství (k praxi lásky, ke službě druhým) obtížněji rozvíjí v dobách a v prostředích, které jsou proniknuty lidskou pýchou a sebestředností: to platí i o naší současné civilizaci.

Houština výmluv

Na počátku každé bohoslužby jsme vyzváni k zpytování svědomí a vyznání hříchů a slabostí, církev nám nabízí svátost pokání. Pokorné sebezpoznaní totiž otvírá srdce a svědomí člověka pro Boží hlas. Ty oba způsoby vyznání hříchů se staly pro mnohé nesrozumitelnými a neschůdnými – patrně hlavně proto, že se také vinou určité teologie a náboženské výchovy naprosto zkrasil pojem hříchu. Když dnes čtu ona „zpovědní zrcadla“ se seznamem hříchů, opatřených výstražnými hvězdičkami, aby se zdůraznily těžké hříchy (zpravidla ty, které se týkají sexuality), nedívám se, že v těchto „zrcadlech“ už dnes lidé nevidí svou tvář, pravdu o svém životě.

V některých případech tyto sondy do života „cedí komára a přehlíží velblouda“. Ano, rozumím tomu, proč v řadě zemí svátost smíření prakticky zanikla. Když se při ní dnes setkávám s lidmi, naučenými ve chvíli před mší odříkat stereotypní seznam banalit, musím je přerušit: promiňte, ale tohle už mohu doříkat za vás. Co z toho považujete opravdu za důležité? Jak to souvisí s tím, čím reálně žijete, o co vám v životě jde, na čem stavíte svou víru a svůj duchovní život? V řadě jazyků výraz „hřích“ znamená dluh. Ptejme se, co dlužíme svému povolání a vyvolení.

Dříve, než jsem se dostal k dílům současné morální teologie – knihám autorů, jako byl např. Bernard

Häring, a k moudrým a zkušeným zpovědníkům, jako byli v naší době třeba P. Reinsberg, Bonaventura Bouše nebo mons. Hermach – jsem prožil velký obrat v chápání hříchu při četbě jedné důležité a nesnadné knihy. Byl to Kafkův román *Proces*. Za klíčové místo v něm pokládám kapitolu *Ve velechrámu* a odpověď Josefa K. knězi: „Jak by člověk mohl být vůbec vinen? Všichni zde jsme přece lidé, jeden jako druhý.“ Tahle věta mi přinesla odpověď na nesnadnou otázku smyslu tohoto pozoruhodného a mnohoznačného díla a odpověď na otázku, v čem spočívá vina Josefa K. – a vina člověka naší doby.

Dnešní poznání biologických, genetických, kulturních a sociálních podmíněností lidského chování nám nabízí houštinu výmluv, jimiž můžeme zakrýt svou svobodu, a tudíž také svou odpovědnost. Vše můžeme vysvětlit, zdůvodnit a omluvit působením řady víceméně vnějších a málo ovlivnitelných okolností. „Jsem jeden jako druhý.“ Ale možná právě to je naše velká vina. Možná právě konformita a povrchnost života, to, že žijeme, jak se žije, jak je nám to určeno zvenku, je vinou. Patrně těžší než mnohé z toho, co lidé šeptali či dosud šeptají v šeru zpovědníků.

Naše jedinečné já, k němuž nás povolává Bůh, se mění v neosobní „ono“, „ono se“. Tak se to přece dělá, tak se to říká, tak se dnes žije, to přece dělá „každý“. Onen neurčitý, neosobní každý, „ono se“ – das man, man lebt, man spricht – je podle filozofa Martina Heideggera charakteristikou neautentického života, života na povrchu.

Obrácení není pouhé „polepšení“, nýbrž právě procitnutí a odvrácení od povrchního, neautentického života. Bůh nás nebude soudit na základě oněch seznamů hříchů a pseudohříchů, nýbrž podle autenticity, pravdivosti či nepravdivosti našeho života. Podle věrnosti našemu osobnímu povolání, podle toho, zda jsme se dost pečlivě ptali, proč nás Bůh poslal na svět a snažili se tento nezaměnitelný úkol splnit.

Nikoli vedení, ale doprovázení

Možná není třeba naříkat nad tím, že mnohé zpovědnice osiřely. Patrně ona klasická - a příznem je si, v mnoha případech zcela jalová – tradiční podoba zpovědi bude dále zanikat. Nemálo křesťanů přece ví, nebo alespoň tuší, že to, co je odděluje od Boha, jsou mnohem hlubší a zároveň subtilnější skutečnosti, než je to, co vyčísľují tradiční „zpovědní zrcadla“, seznamy hříchů, na nichž jsou ty „smrtelné“ označeny hvězdičkou.

Během třiačtyřiceti let své kněžské služby jsem vyslechl desetitisíce zpovědi. Po mnoho let nabízíme v naší farnosti kromě svátosti pokání také duchovní rozhovory, které jsou obvykle delší a hlubší, než to dovoluje běžná podoba svátosti a týkají se širšího kontextu duchovního života. Věřím v sílu milosti, kterou nabízí svátost smíření, avšak obávám se, že tuto sílu oslabuje přílišné spoléhání na „opus operatum“ svátosti, odtržené od dialogického pohledu na celý životní kontext věřícího, na jeho cestu zrání, kterou je možné vnímat jen v rámci dlouhodobého doprovázení.

Ano, to, co je velmi potřeba a co právem bude od služby církve stále více očekáváno a požadováno, bude kvalifikované, trpělivé a opravdu uzdravující duchovní doprovázení. Nikoliv „vedení“: Žádné řízení zvnějšku a nahrazování vlastního svědomí a vlastní odpovědnosti člověka. Je třeba doprovázení – s porozuměním a respektem ke svobodě a odpovědnosti každého, povzbuzení a podpora na cestě k zralosti a odpovědnosti.

Je třeba kvalifikované asistence při tom největším úkolu duchovního života – umění rozeznávání, rozeznávání Božího hlasu od projekcí našich přání a strachů a rozeznávání svého specifického povolání. Role zpovědníka jako soudce, který s pohledem do kodexu církevního práva nebo manuálů morální teologie uděluje příkazy a zákazy, patří do minulosti. „Zpovědnice není mučirna, nýbrž součást polní nemocnice, obvazující a léčící rány,“ říká papež František.

Člověk musí nakonec udělat svá rozhodnutí sám a nést za ně odpovědnost, avšak na křížovatkách rozhodování by neměl být sám: správná rozhodnutí zrají v dialogu. K praxi empatického, dialogického doprovázení, která je velmi potřebná a bude žádaná, by měla církev především vychovávat ty, kteří budou pověřeni pastorační službou. K službě duchovního doprovázení je třeba duchovních lidí, což ovšem zdaleka neznamená jen lidi s kněžským svěcením.

Terapeutická moc víry

K duchovnímu doprovázení není bezpodmínečně nutné kněžské svěcení, i když spojení kněžské svátostné služby s uměním duchovního doprovázení je velmi žádoucí – avšak charismata lidí jsou různá. Budeme potřebovat mnoho vhodných, teologicky i psychologicky kvalifikovaných lidí, kteří mohou do své pastorační služby vložit také mnoho i ze své vlastní manželské a rodičovské zkušenosti a zkušeností i ze svých profesí v necírkevním prostředí. Vzpomeňme na vzpomínky svatého papeže Jana Pavla II., jak ho léta duchovně doprovázel a formoval jeden laik – takových případů je mnoho.

Nemám vůbec na mysli nahrazení pastorační psychoterapií - věnoval jsem se oběma oborům a mohu vidět jejich podobnosti i rozdíly. Jistě, ten, kdo působí v pastoraci, by kromě teologického vzdělání měl mít určité vzdělání a praxi též v oblasti psychoterapie, přinejmenším natolik, aby dokázal rozeznat, které problémy už nespádají do jeho kompetence a kde je nutné odkázat na psychoterapii. Avšak duchovní doprovázení je víc než překonávání psychických obtíží nebo podpora osobnostního růstu.

Je třeba lidí, kteří budou umět rozvíjet podpůrnou a terapeutickou moc víry, svátostí a modlitby, duchovního života a podpory zdravých věřících společenství. Potřeštěné formy „záračných uzdravování“, s nimiž se setkáváme v mnohých tzv. charismatických či letničních uskupeních sektářského typu, jsou jen patologické odpovědi na správně vycítěnou aktuální potřebu: je třeba rozvinout léčivou moc víry a věřících společenství. To se zpravidla neděje efektivními rituály, zneužívajícími náboženská gesta k psychické manipulaci. Spíše jde o trpělivě naslouchání a tiché hledání v modlitbě.

To je naléhavé zejména v době, kdy strach a nejistoty vedou lidi k populistům, náboženským fundamentalistům, pověrám a lehkověrnosti. V době mnoha vnějších nabídek je třeba rozvinout umění duchovního rozlišování, kulturu kontemplativní modlitby a kontemplativního vztahu k životu. V době mnoha patologických náboženských a politických sekt, kde se lidé vzájemně utvrzují ve strachu a nenávisti vůči druhým, je třeba opatrovat místa usebrání a školy křesťanské moudrosti a lidské zralosti.

Je třeba si vzájemně trpělivě naslouchat a společně naslouchat Bohu - opakovaně zdůrazňuje papež František v souvislosti se synodální reformou. Všichni jsme povoláni: vyvolení k svobodě, k pravdivému, šťastnému, autentickému životu ve vztazích lásky, ke službě druhým. Snažme se rozumět svému osobnímu specifickému povolání a krok za krokem je naplňovat. *(Redakčně opraveno.)*

Kalendář duben 2022

- **čtvrtek 24. 3. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 16:00: Postní duchovní obnova online na téma Vtělené Boží slovo s P. Bonaventurou Markem Hricem, OFS
- **čtvrtek 31. 3. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 18:00: společná účast na přednášce Martina Šimka v cyklu přednášek Zastavení s Janem Amosem – téma VII. Víra ve vzdělání (didaktická díla; Blatný potok) v centru J. A. Komenského sboru ČCE Přeštice, Rebcova 557
- **čtvrtek 7. 4. Modlíme se (se sv. Antonínem)** - 16:00: formace s Anežkou Janou Pachnerovou, OFS (farní sál, Františkánská 11, Plzeň); 17:00: mše svatá u PMN; pak ve farním sále debata nad četbou – Papež František: Fratelli tutti / Encyklika o bratrství a sociálním přátelství (Karmelitánské nakladatelství Praha 2021) - Třetí kapitola: Ohlašovat a vytvářet otevřený svět (str. 56-74); připravuje Ludvíka Dagmar Spirálová, OFS
- **čtvrtek 14. 4. Pomáháme (se sv. Anežkou)** – setkání se nekoná – individuální účast na obřadech Zeleného čtvrtku ve farnostech
- **čtvrtek 21. 4. Setkáváme se (se sv. Františkem)** - 16:00: příprava agapé ve farním sále; 16:30: adorace v kostele NPM, **17:00: mše svatá**; 17:30: setkání společenství ve farním sále (dle času také nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)
- **čtvrtek 28. 4. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 18:00: společná účast na přednášce Martina Šimka v cyklu přednášek Zastavení s Janem Amosem – téma VIII. Čas zmaru (ztracená díla; třetí lešenský pobyt) v centru J. A. Komenského sboru ČCE Přeštice, Rebcova 557

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

VÝROČÍ v březnu a dubnu 2022

Profese / věčné sliby: František Vladimír a Helena Tykvartovi (6. 3. 2016), František Luboš Kolafa a Antonie Libuše Nauschová (15. 3. 2012) – **10 let**, Terezie Dana a Antonín Jaroslav Šedivých (18. 3. 2010), Blanka Ludmila Škodová (2. 4.) – **50 let**, Zdislava Anežka Anna Karpíšková (20. 4.) – **5 let**, Ludvíka Dagmar Spirálová (21. 4.)

Narozeniny: Anděla Ivanka Anna Ludínová (9. 3.), Pio Tomáš Čihák (24. 3.), František Vladimír Tykvart (25. 3.), Helena Tykvartová (24. 4.)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Nedávná úmrtí: Paschala Jindřiška Ptáková (8. 4.), František Václav Pták (13. 4.)

Redakční rada:

František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Ludvíka Dagmar Spirálová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbsfprplzen.estranky.cz/>

<https://www.facebook.com/mbsplzen>